

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. A.,** zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2012, č. j. 44 A 6/2012 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) byl policií zajištěn dne 24. 7. 2011 z důvodu podezření, že neoprávněně pobývá na území ČR. Následujícího dne s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění na základě § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V pohovoru konaném dne 25. 7. 2011 stěžovatel uvedl, že do ČR přicestoval roku 2008 za prací, je si vědom, že od zrušení pracovního víza ke dni 28. 1. 2011 pobývá na českém území nelegálně, ovšem v ČR má otce, matku, tři sourozence a družku, se kterou má malého syna, proto by zde chtěl zůstat. Ve správním spise byl také založen na č. l. 34 oddací list, prokazující, že dne 27. 7. 2011 stěžovatel uzavřel se svou družkou manželství. Krom toho je zde založen na č. l. 32 trestní příkaz Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 16. 6. 2010, č. j. 2 T 108/2010 - 33, kterým byl stěžovatel odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s odkladem na

zkušební dobu dvou let a k zákazu činnosti řízení motorových vozidel na třicet měsíců za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, kterého se dopustil řízením osobního automobilu, když měl obsah alkoholu v krvi nejméně 2,17 promile.

[2] V návaznosti na toto řízení vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, rozhodnutí ze dne 27. 9. 2011, č. j. KRPS-104026/ČJ-2011-010022, kterým stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložila správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila na dva roky od vykonatelnosti rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že stěžovatel přijel do ČR v prosinci 2008, poté mu byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, který si prodlužoval, ovšem poslední doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uplynula dne 1. 1. 2011. Od 2. 1. 2011 tedy pobýval na českém území nelegálně, čímž byly splněny podmínky pro vyhoštění podle citovaného ustanovení. Správní orgán posoudil podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců i přiměřenost z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života a shledal, že se v ČR sice nachází stěžovatelova manželka, dítě, rodiče a sourozenci mongolského původu, nicméně návrat do země původu by pro něj neměl být komplikovaný, protože Mongolsko opustil koncem roku 2008, což není tak dávno. Konstatoval také, že ve stěžovatelově případě převažuje zájem nad ochranou veřejného pořádku, ohroženého stěžovatelovou trestnou činností a nepovoleným pobytem, nad stěžovatelovým soukromým životem. Pokud chce stěžovatel žít s manželkou a dítětem, nic jim nebrání, aby tak učinili v Mongolsku, jehož jsou všichni občany. Prvostupňový správní orgán dále zdůraznil, že stěžovatelovo manželství bylo uzavřeno a otcovství k dítěti přiznáno až v době zahájeného správního řízení, takže na území ČR nepřicestoval z důvodu sloučení rodiny a jeho rodinné vazby nelze označit za trvalé a pevné.

[3] Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž prvostupňovému rozhodnutí vytkl, že dostatečně nezohlednilo dopad do stěžovatelova rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“). Odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2012, č. j. CPR-11651-2/ČJ-2011-9CPR-V234. V něm konstatoval, že prvostupňový správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav a že byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. I přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele byla posouzena správně, neboťstěžovatel svým protiprávním jednáním vědomě porušoval české zákony a jeho chování, tedy neoprávněný pobyt na českém území bez víza, nevycestování z území ČR a spáchání úmyslného trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen, představuje dostatečně závažné ohrožení veřejného zájmu. Žalovaný se ztotožnil i s tvrzením, že legální pobyt stěžovatelovy manželky a syna na území ČR nejsou relevantní důvody, které by podmiňovaly aplikaci § 119a zákona o pobytu cizinců, neboť celá jeho rodina může žít v jejich domovském státě. Účelem stěžovatelova pobytu navíc již od jeho příjezdu bylo zaměstnání, svůj pobyt nikdy nezměnil například na pobyt za účelem sloučení rodiny, což mohl jistě udělat, kdyby jeho rodinné vazby byly opravdu tak zásadní. Ze stěžovatelova hlášeného pobytu nevyplývalo, že by stěžovatel bydlel se svými rodiči, sourozenci ani se svou současnou manželkou a synem. Uzavření manželství a zapsání otcovství do rodného listu stěžovatelova syna až během správního řízení pak žalovaný označil za účelové a uzavřené ve snaze znemožnit správním orgánům vyhoštění z českého území. K námitce porušení článku 8 Evropské úmluvy žalovaný uvedl, že by byl

porušen až v případě, že by došlo k odloučení osob, které spolu mají dlouholetý a intenzivní vztah, typicky dlouholeté manželství. Stěžovatel se dopustil zásadního porušení veřejného pořádku, takže zásah do jeho soukromého a rodinného života je přiměřený. Stěžovatel může realizovat společné soužití s manželkou a synem například ve své vlasti, přičemž jejich společná integrace do mongolské společnosti je zcela reálná.

[4] Stěžovatel napadl toto rozhodnutí žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, v níž vytýkal žalovanému nepřezkoumatelnost a zmatečnost jeho rozhodnutí, přeceňování ohrožení veřejného zájmu stěžovatelovým jednáním, bagatelizování dopadů správního rozhodnutí do stěžovatelova rodinného života, porušení čl. 9 Úmluvy o právech dítěte z roku 1989 (publ. pod č. 104/1991 Sb.) a článku 8 Evropské úmluvy, a konečně nepřípustné spojení doby, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území, s vykonatelností rozhodnutí. Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 1. 3. 2012, č. j. 1 A 10/2012 - 17, postoupil věc podle § 7 odst. 2 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), k vyřízení místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, neboť rozhodnutí bylo vydáno žalovaným, jehož obvod působnosti je ve Středočeském kraji.

[5] Krajský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 14. 5. 2012, č. j. 44 A 6/2012 - 39. Soud souhlasil s tím, že stěžovatel pobýval na území ČR od 2. 1. 2011 do 24. 7. 2011 nelegálně, jednak kvůli uplynutí doby povoleného dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, jednak v důsledku odsouzení za úmyslný trestný čin. Soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že stěžovatel porušil veřejný pořádek, když nehlásil své aktuální místo pobytu a dopustil se řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, tedy úmyslného trestného činu. Žalovaný pečlivě hodnotil přiměřenost mezi veřejným zájmem na vyhoštění stěžovatele a zájmem na ochraně jeho rodinného života, k němuž ostatně přistupoval s určitou pochybností. Podle evidence pobytu totiž stěžovatel nebydlel ani se svými rodiči a sourozenci, ani s manželkou a synem. Z toho sice nelze automaticky usuzovat na kvalitu vztahu mezi stěžovatelem a těmito osobami, nicméně pokud s nimi fakticky bydlel, znamená to, že neplnil svou povinnost hlásit pobyt. Zásah do stěžovatelova rodinného života navíc není nepřiměřený, neboť u něj není vyloučena možnost žít v jeho vlasti, eventuálně i s rodinou, přičemž stěžovatelovo vycestování do Mongolska nepředstavuje porušení mezinárodních závazků České republiky. V souladu se zákonem bylo i to, že prvostupňový správní orgán spojil dobu, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území, s vykonatelností rozhodnutí. Zákonnost takového výroku byla potvrzena v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83 (publ. pod č. 2586/2012 Sb. NSS).

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatel napadl tento rozsudek kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., konkrétně pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu.

[7] Stěžovatel nejprve namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, které porušily ustanovení § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť dostatečně nezjistily skutkový stav, neprovedly důkazy navrhované stěžovatelem, zejména výslech jeho matky, a argumenty v rozhodnutích obou stupňů si odporují. Na jedné straně správní orgány vyjadřují pochybnosti nad skutečným soužitím stěžovatele s jeho manželkou a dítětem, na druhé straně uvádějí, že byť místním šetřením ověřily stěžovatelův rodinný

život, má nad ním převážit zájem na ochraně veřejného pořádku. Správní orgány přitom vycházely v podstatě pouze z formálního výpisu z evidence cizinců, dle kterého stěžovatel údajně nebydlel s rodiči a manželkou ve společné domácnosti. Navíc prvostupňový správní orgán odmítl jako údajně nadbytečný výslech stěžovatelovy matky, která mohla faktický stav potvrdit či vyvrátit. Krajský soud se přitom těmito námitkami téměř nezabýval a nedostatečně se vypořádal i se zcela zásadní otázkou přiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Následně krajský soud pokračoval ve zjevné nezákonnosti, když se spokojil se zcela nepřezkoumatelným konstatováním o možnosti rodiny žít v Mongolsku, navzdory skutečnosti, že stěžovatelova rodina má v ČR vytvořeno funkční rodinné a sociální zázemí. Krajský soud také zcela opomněl, že otázka přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců není totožná pouze s otázkou možnosti či nemožnosti vycestování, ale je třeba ji v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců zkoumat i v širších souvislostech. Posouzením napadeného rozhodnutí pohledem tohoto ustanovení se ovšem krajský soud téměř vůbec nezabýval.

[8] Dále stěžovatel vytýká správním orgánům, že dostatečně nezohlednily dopad svých rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, neboť na českém území žije se svou manželkou a nezletilým synem, matkou, otcem i sestrou, kteří jsou zde v režimu trvalého pobytu, takže si lze těžko představit výraznější zásah do jeho rodinného života, než povinnost vycestovat z území České rpeubliky. Stěžovatel opět připomíná právo na respektování soukromého a rodinného života obsažené v čl. 8 Evropské úmluvy a právo dětí nebýt odděleny od svých rodičů proti jejich vůli, leda na základě soudního rozhodnutí souladného s platným právem a zájmy dítěte obsaženými v čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Naopak správní orgány zjevně přecenily intenzitu ohrožení veřejného zájmu stěžovatelovým jednáním. Porušení zákona o pobytu cizinců pobytem bez víza se dopustil pouze po relativně velmi krátkou dobu, což by mělo být řešeno pokutou, nikoli rozhodnutím o správním vyhoštění. Ke kasační stížnosti stěžovatel přiložil také vyjádření stěžovatelovy matky a jeho manželky.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9] Z povahy kasačního přezkumu je nutné nejprve se vypořádat se stěžovatelovou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Co se rozumí nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost, vymezil zdejší soud například v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 (publ. na ww.nssoud.cz): *„Pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* V rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73 (publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS), pak zdejší soud vymezil další typickou vadu zakládající nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu takto: *„Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“*

[10] Takové vady však Nejvyšší správní soud v nyní napadeném rozsudku krajského soudu nespatřuje. Stěžovatel ostatně nevytýká krajskému soudu přímo to, že by se s některou jeho žalobní námitkou nevypořádal, pouze tvrdí, že se jimi „téměř nezabýval“, či že se s nimi nedostatečně vypořádal. Nejde tedy o výtku opominuté žalobní námitky, ale spíše o výtku, že stěžovatele nepřesvědčilo, obsahem či podrobností, jak se s jeho jednotlivými žalobními námitkami krajský soud vypořádal. K tomu ovšem zdejší soud shledává, že podle něj je vypořádání s žalobními námitkami skutečně stručné, ve svém celku však dostatečné a přesvědčivé a stěžovatelovy námitky je tak třeba chápat spíše jako vyjádření nesouhlasu s právním názorem krajského soudu, nikoli s neseznatelností či vnitřní rozporností tohoto právního názoru.

[11] To Nejvyšší správní soud přivádí k přezkumu napadeného rozsudku pohledem kasačních námitek podřaditelných pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pod údajně nesprávné posouzení některých právních otázek krajským soudem. Stěžovatel tyto své námitky podřadil právě pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přestože zároveň napadá také nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, jež by spadala pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., které však stěžovatel výslovně nenamítá. Svými výtkami nicméně kritizuje zejména to, jak klíčové právní otázky posoudily správní orgány obou stupňů a jak následně jejich úvahy a závěry akceptoval krajský soud, což lze podřadit i nesprávnému posouzení právních otázek podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Klíčovou je přitom právní otázka, zda ve stěžovatelově případě opravdu měl převážit zájem na ochraně veřejného pořádku nad ochranou jeho rodinného a soukromého života. Tato otázka vyvstala při aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k § 119a odst. 2 téhož zákona na stěžovatelovu situaci.

[13] Prvé z těchto ustanovení stanoví: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, ... až na 3 roky,... pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu,..“*

[14] Mezi účastníky není spor o to, zda stěžovatel naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel skutečně pobýval na území ČR bez platného víza, a to po dobu přibližně půl roku. Jediné, co stěžovatel v rámci aplikace tohoto ustanovení zpochybňoval, byla doba, na kterou byl z území vyhoštěn. I podle názoru Nejvyššího správního soudu ovšem byla tato délka vyhoštění plně odůvodněna tím, že zde stěžovatel pobýval nelegálně, při vědomí, že prodloužení pobytu by pravděpodobně nedosáhl z důvodu svého odsouzení pro úmyslný trestný čin, který spáchal na území České republiky. V tomto ohledu není přiléhavé u půlročního nelegálního pobytu a úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, i s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel řídil, maje v krvi alespoň 2,17 promile alkoholu, aby tyto své činy stěžovatel bagatelizoval tvrzením, že šlo o „porušení zákona nejnižší intenzity“.

[15] Skutečně spornou však mezi účastníky byla aplikace ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *„(2) Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“* Proti aplikaci tohoto ustanovení nejprve správními orgány a poté krajským soudem, má stěžovatel námitky skutkové i právní.

[16] Skutkově stěžovatel vytýká prvostupňovému správnímu orgánu a žalovanému, že nedostatečně zjistili skutečnost jeho soukromého a rodinného života na českém území, že vyšli jen z místních šetření a evidence pobytu a neprovedli výslech jeho matky. Námitku, že správní orgány neprovedly navrhovaný výslech matky, je nicméně třeba odmítnout, neboť ji stěžovatel uplatnil teprve v žalobě, a nikoli již ve správním odvolání, takže se s ní žalovaný pochopitelně nemohl ve svém rozhodnutí vypořádat. Co se pak týče ostatních okolností prokazujících skutečnost stěžovatelova soukromého a rodinného života, lze se ztotožnit s žalovaným a s krajským soudem v tom, že ze skutkového stavu, tak jak byl zjištěn výpisem z evidence cizinců, místními šetřeními i na základě dokladů doložených stěžovatelem během správního řízení, lze mít pochybnosti o skutečnosti jeho rodinného života v České republice.

[17] Pokud se týká jeho rodinného života ve vztahu k synovi a k manželce, nelze vytýkat správnímu orgánu, že o skutečnosti tohoto rodinného života pochyboval za situace, když byly oba tyto vztahy formalizovány, uzavřením manželství a zapsáním do synova rodného listu, až poté, co stěžovatel čelil správnímu řízení o vyhoštění. Co se týče jeho vztahu k rodičům a sourozencům, stěžovatel sice vytýká správním orgánům, že vycházely pouze z výpisu z evidence cizinců, sám však nepřišel se svou verzí skutkových okolností, neboť dosud ani netvrdil, zda ve skutečnosti s rodiči a sourozenci opravdu nebydlel, jak vyplývalo z jeho evidovaného pobytu; nebo zda s nimi bydlel v rozporu s evidovaným pobytem. V prvém případě by se pochopitelně nemohl dovolávat toho, že jeho vycestování z České republiky by přetrhalo jeho soužití s rodinou, které nerealizoval ani v době svého pobytu na českém území; v druhém případě by prokázal, že porušoval povinnosti plynoucí ze zákona o pobytu cizinců ještě předtím, než byl odsouzen pro úmyslný trestný čin a než zde začal pobývat nelegálně.

[18] Z těchto důvodů ani Nejvyšší správní soud neshledává, že by stěžovatelovo vyhoštění založilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Na jedné straně posouzení přiměřenosti zde totiž stojí jeho úmyslný trestný čin a jeho následný nelegální pobyt na území České republiky, na druhé straně stojí jednak jeho rodinná vazba k rodičům a sourozencům, která je sice nepochybná, ale její intenzitu v době, kdy zde legálně pobýval, stěžovatel dosud ani nespecifikoval, a jednak jeho vazba k manželce a synovi, která díky načasování své formalizace budí podezření z účelovosti. Ani v řízení před Nejvyšším správním soudem přitom stěžovatel přesvědčivě nevysvětlil, co mu a jeho manželce a synovi brání v případném návratu do země původu, pokud by vzhledem k tvrzené vážnosti svých vazeb chtěli setrvat spolu. Pokud má tímto důvodem být to, že v České republice měl během svého nelegálního pobytu stěžovatel občas práci, stejně jako jeho manželka, pak podle Nejvyššího správního soudu takové důvody rozhodně nejsou dostatečnými k tomu, aby české státní orgány upustily od správního vyhoštění osoby, která zde spáchala úmyslný trestný čin a nelegálně zde pobývala. Právě k takovému závěru vede posouzení přiměřenosti vyhoštění z pohledu všech kritérií vyjmenovaných v § 174a zákona o pobytu cizinců, na nějž stěžovatel odkazuje, tedy pohledem závažnosti a druhu protiprávního jednání cizince, délky pobytu cizince na území, jeho věku, zdravotního stavu, povahy a pevnosti rodinných vztahů, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazeb navázaných na území a intenzity vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Pohledem těchto kritérií je třeba konstatovat, že stěžovatel zde nelegálně pobýval a spáchal zde úmyslný trestný čin; pobýval zde v době rozhodnutí žalovaného tři roky, z toho pouze dva roky legálně; netvrdil, že by mu jeho věk a zdravotní stav byly na překážku návratu do vlasti; povaha a pevnost jeho rodinných

vztahů je problematická, jak bylo vyloženo výše; a k dalším kritériím zakládajícím případnou nepřiměřenost stěžovatel nic neuváděl. Lze tedy konstatovat, že krajský soud posoudil právní otázku přiměřenosti stěžovatelova vyhoštění do země původu správně a souladně se zákonem o pobytu cizinců.

[19] Nic na tom nemění ani stěžovatelův poukaz na dva mezinárodní instrumenty k ochraně lidských práv. Co se týče čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, ten na řešenou situaci nedopadá, neboť předmětem napadených správních rozhodnutí není oddělení stěžovatelova syna od stěžovatele. Jak bylo vyloženo výše, stěžovateli a jeho manželce právně nic nebrání v tom, aby jejich rodina formalizovaná úkony provedenými v průběhu řízení o správním vyhoštění stěžovatele zůstala pohromadě, byť nikoli v České republice.

[20] Co se pak týče namítaného porušení článku 8 Evropské úmluvy, je třeba připomenout, že toto ustanovení umožňuje zásah do práva na respektování rodinného a soukromého života, pokud by do něj ve stěžovatelově případě bylo skutečně zasaženo, a to pokud je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tyto podmínky jsou ve stěžovatelově případě splněny. Dané rozhodnutí bylo vydáno na základě zákona. Veřejná bezpečnost by potenciálně mohla být ohrožena pobytem cizince, který zde již byl odsouzen za úmyslný trestný čin a pobýval na českém území nelegálně. Nezbytnost v demokratické společnosti je pak dána tím, že je tento možný zásah do rodinného a soukromého života přiměřený, jak bylo souhrnně vyloženo výše. Nelze také přehlédnout, že i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že v případě, že cizinec zakládá svůj rodinný život až ve chvíli, kdy jeho pobyt v hostitelské zemi je nejistý, bude jeho vyhoštění jen zcela výjimečně rozporné s článkem 8 Evropské úmluvy. To vyplývá např. z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva Nunez proti Norsku ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, kde soud také opět připomněl, že článek 8 nezakotvuje obecnou povinnost státu respektovat imigrantovu volbu země pobytu a schválit sloučení rodiny právě na svém území. I v nyní posuzovaném případě stěžovatel formalizoval svůj rodinný život až ve chvíli, kdy již byl jeho pobyt vystaven přímé hrozbě vyhoštění, v čemž je jeho případ podobný případu Solomon proti Nizozemí (rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 9. 2000, stížnost č. 44328/98), kde porušení práva na rodinný a soukromý život nebylo shledáno.

[21] V rozsudku ve věci Boultif proti Švýcarsku ze dne 2. 11. 2001, stížnost č. 54273/00, pak Evropský soud pro lidská vypracoval relevantní kritéria, která by použil pro potřeby zvážení, zda je vyhoštění opatřením nezbytným v demokratické společnosti a poměrným ke sledovanému cíli. Tato kritéria jsou následující: povaha a vážnost trestního činu spáchaného stěžovatelem; délka stěžovatelova pobytu v zemi, z níž byl vyhoštěn; doba, jež uplynula od spáchaného trestného činu, a stěžovatelovo chování v průběhu té doby; občanství různých zúčastněných osob; stěžovatelova rodinná situace jako např. doba, která uplynula od svatby, a jiné faktory vyjadřující úspěšnost rodinného života páru; jestli manželka věděla o činu v době, kdy vstupovala do rodinných vztahů; jestli mají manželé děti, a pokud ano, kolik jich je a jakého jsou věku; a vážnost problémů, do nichž se může manželka dostat v zemi, kam má být stěžovatel vyhoštěn. Ve stěžovatelově případě ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že stěžovatel se dopustil úmyslného trestného činu, a to pouze rok před svým vyhoštěním, přičemž dobu mezi svým odsouzením a správním vyhoštěním strávil v ČR zčásti nelegálně. Celkem zde stěžovatel v době vyhoštění pobýval

pouze necelé tři roky. Všechny zúčastněné osoby jsou mongolského občanství a nejsou známy žádné závažné problémy, do nichž by se v Mongolsku mohly dostat. Ani pohledem judikatury Evropského soudu pro lidská práva tak nelze shledat, že by stěžovatelovo vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života porušující článek 8 Evropské úmluvy.

IV. Závěr

[22] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou ze shora uvedených důvodů zamítl.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu